

til Matrikulens Vedligeholdelse, dels af Hensyn til den Interesse, Samfundet har i Jordernes Fordeling. Definitionen i Loven af 1906 af, hvad der skal forstaaes ved en samlet fast Ejendom, foreslaas under Hensyntagen til Forslaget til Lov om Landbrugsejendomme udvidet, saaledes at Jorder, der i Matrikelen er anført under flere Matr. Numre, fremtidig kommer til at udgøre en samlet fast Ejendom, naar disse i Forening udgør en Landbrugsejendom.

Naar denne Bestemmelse vedtages, har man ment, at de midlertidige Bestemmelser i §§ 1 og 4 i Lov Nr. 165 af 1. April 1921 kan bortfalde. Disse Bestemmelser, der gaar ud paa (§ 1), at Fraskillelse af særskilt matrikulerede Lodder fra en Jordejendom ikke maa ske uden Landbrugsministeriets Tilladelse, og (§ 4) at intet Skøde eller andet Adkomstdokument og ingen Brugskontrakt vedrørende fast Ejendom maa tinglases, forinden Dokumentet af vedkommende Oppebørselsbetjent er blevet forsynet med Paategning om, at det i Skødet eller Brugskontrakten omhandlede Areal er særskilt vurderet ved den i Aaret 1920 foretagne almindelige Vurdering til Ejendomsskyld eller — for saa vidt dette ikke er Tilfældet — at Landbrugsministeriet efter 1. April 1919 har meddelt Tilladelse til, at det paagældende Areal fraskilles det Brug, som omfattes af Ejendomsskyldvurderingen, har nemlig efter de indvundne Erfaringer vist sig at medføre betydelige Ulemper baade i det praktiske Retsliv og for Administrationen, dels fordi Bestemmelserne omfatter mange Ejendomme (navnlig i Købstæderne og i Distrikter med købstadmæssig Bebyggelse), som ingen Betydning har i landbrugsmæssig Henseende, dels fordi Kontrollen med, at særskilt matrikulerede Lodder ikke fraskilles de Landbrugsejendomme, hvortil de hører, ikke i Længden vil kunne føres ved Hjælp af Ejendomsskyldvurderingerne fra 1920. Det maa dog her bemærkes, at de omtalte Bestemmelser ikke vil kunne ophæves, forinden der i Overensstemmelse med § 6 i Forslaget til Lov om Landbrugsejendomme er sket Notering i Matrikelen og i Registret til Skøde- og Pantebøgerne om, hvilke Ejendomme (Matr. Numre) der falder ind under Reglerne for Landbrugsejendomme. Bestemmelserne i nærværende Forslags § 31, sidste Stykke, tager Sigte herpaa.

Bestemmelsen om, at Udstykningsapprobationen skal indeholde Oplysning om de ved Udstykningen udlagte Adgangsveje, er ny. I Praksis har man hidtil optaget en Bemærkning i Udstykningsapprobationen,

naar der ved Udstykning blev udlagt Vej over Andenmands Ejendom. Man har nu ment, at det vilde være af Betydning, at Udstykningsapprobationen kommer til at indeholde Oplysning om alle ved Udstykningen udlagte Adgangsveje, altsaa ogsaa Veje, der udlægges over de Jorder, som udstykkes, og samtidig har man ment at burde foreslaa, at det gøres Dommeren til Pligt at foretage Notering herom paa den udstykkede Ejendoms Folio i Registret til Skøde- og Panteprotokollerne.

At der ved Tinglæsning af Skøde eller andet Adkomstdokument paa en Del af en fast Ejendom skal fremlægges et af Matrikulsvæsenet attesteret Udstykningskort over det paagældende Areal, subsidiært en Kopi af Matrikulskortet, er stemmende med den gældende Ret, jfr. Plakaten af 21. April 1848; men man har anset det for hensigtsmæssigt, at Bestemmelsen optages i Udstykningsloven.

I § 1 i Loven af 6. April 1906 findes en Bestemmelse om, at ingen Del af en samlet fast Ejendom maa bortfæstes eller for et længere Tidsrum end 50 Aar bortlejes, og intet hertil sigtende Dokument tinglases, medmindre den bortfæstede eller bortlejede Parcel er bleven særskilt skyldsats, og dette paa behørig Maade godtgøres for Dommeren.

Denne Bestemmelse, der tager Sigte paa at forhindre Omgaaelse af Udstykningslovens Bestemmelser, bør opretholdes, men man har ment, at det i Loven af 1906 fastsatte Tidsrum af 50 Aar bør forandres til 10 Aar, da et Areal, der bortlejes for et længere Tidsrum end 10 Aar, faktisk i de fleste Tilfælde for bestandig bliver fraskilt den eller de Ejendomme, hvortil det hører.

De øvrige Bestemmelser i denne Paragraf er overensstemmende med § 1 i Loven af 6. April 1906.

Til § 2.

I § 2 i Loven af 6. April 1906 er der ved Fastsættelsen af det Tilliggende, der ved Udstykning skal blive tilbage ved Hovedparcellen, skelnet mellem Hovedgaarde, Selvejerbøndergaarde, Fæstegaarde, Pligthuse og Fæstehuse, og der er givet særlige Regler for disse forskellige Klasser af Landbrugsejendomme.

Man har nu ment, at der ikke længere er Grund til at fastholde denne Sønning, og foreslaaet ensartede Regler for alle Landbrugsejendomme, dog saaledes at de i Henhold til Lov Nr. 39 af 24. Marts 1899; Lov Nr. 101 af 22. April 1904, Lov Nr. 94 af 30. April 1909, Lov Nr. 127 af 13. Juni